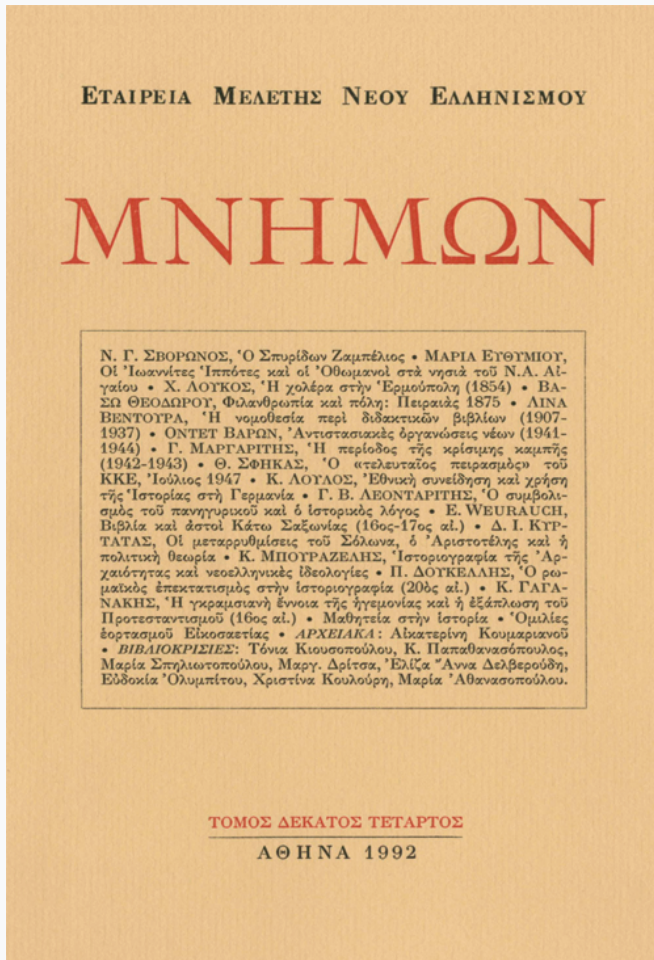

Μνήμων

Τόμ. 14 (1992)

ΜΝΗΜΗ Κ. Θ. ΔΗΜΑΡΑ (1904-18.2.1992)

*Mnimon Mnimon*doi: [10.12681/mnimon.365](https://doi.org/10.12681/mnimon.365)

Βιβλιογραφική αναφορά:

Mnimon, M. (1992). ΜΝΗΜΗ Κ. Θ. ΔΗΜΑΡΑ (1904-18.2.1992). *Μνήμων*, 14, 348. <https://doi.org/10.12681/mnimon.365>

Τις απόψεις του για τὸ πρόβλημα τῶν γενικεύσεων στὴν Ἱστορία πρωτοπαρουσίασε στὸ ὑπόγειο τῆς ΕΜΝΕ στὶς 14 Μαΐου 1980 καὶ ἡ ὁμιλία του δημοσιεύθηκε στὸν 8ο τόμο τοῦ *Μνήμονα*. Δὲν ἦταν ἡ μοναδικὴ σχέση του μετὰ τὴν Ἑταιρεία. Χάρης στὴ μεσολάβησή του, δόθηκε χρηματοδότηση ἀπὸ τὸ ΜΠΕΤ γιὰ τὴν ταξινόμηση τοῦ δημοτικοῦ ἀρχείου τῆς Ἐρμούπολης, τόσο ἀπαραίτητη στὰ χρόνια αὐτὰ τῆς οικονομικῆς μας δυσπραγίας. Ἄλλοτε, ἐπέτρεψε νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸ ὄνομά του γιὰ νὰ δανειστοῦμε σπάνιες ἐφημερίδες, νὰ τὶς φωτοτυπήσουμε ἀθημερὸν κι ἔτσι νὰ δουλέψει ἀνετα ἡ ὁμάδα ποῦ ἀποδελτίωνε τὶς ἐφημερίδες τῆς Ἀντιβασιλείας.

Ἀναμφίβολα, ὁ Πρεβελάκης δὲν ἔπαιξε, στὸν εὐρύτερο χῶρο τῶν κοινωνικῶν ἐπιστημῶν, τὸν σημαίνοντα καὶ διευθυντικὸ ρόλο ποῦ πολλοὶ θὰ θέλαμε καὶ γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχε τὰ κατάλληλα ἐφόδια. Τὰ αἶτια δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν μόνο στὴ δική του ὑπερβολικὴ σεμνότητα ἢ τὴν εὐθραυστὴ υγεία του ἢ τὶς προσωπικὲς του ἀναστολές, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀδυναμία τῆς κοινωνίας μας νὰ ἀξιοποιεῖ ἄτομα ποῦ πράγματι ἀξίζουν καὶ ἔχουν κάτι οὐσιαστικὸ νὰ δώσουν.

Ὁ ἄνθρωπος ποῦ τιμᾶμε σήμερα τὴ μνήμη του ἦταν ἓνας ἄρχοντας μετὰ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως. Τὴν ποιότητά του, τὶς γνώσεις του, τὴν ἀνιδιοτέλειά του δύσκολα θὰ λησμονήσουν ὅσοι τὸν γνώρισαν, ἰδιαιτέρως τώρα ποῦ οἱ ἀρετὲς αὐτὲς σπάνια συναντῶνται.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΟΥΚΟΣ

ΜΝΗΜΗ Κ. Θ. ΔΗΜΑΡΑ

(1904-18.2.1992)

Ἡ ΕΜΝΕ συμμετέχοντας στὸ πένθος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Κ. Θ. Δημαρά ἀνάθεσε στὸν Τριαντάφυλλο Ε. Σιλλαβενίτη νὰ πεῖ λίγα λόγια πρὶν ἀπὸ τὴν ὁμιλία-συζήτηση τῆς 19.2.1992.

Ὁ Κωνσταντῖνος Θ. Δημαρᾶς ἔφυγε χθὲς ἀπὸ τὸν κόσμο πλήρης ἡμερῶν, οὐσιαστικῶν τιμῶν καὶ καταξίωσης. Μετὰ τὸ θάνατό του χάνεται μιὰ ἀδιάκοπη παρουσία στὰ ἐλληνικὰ γράμματα: ἑπτὰ δεκαετίες ἔρευνας καὶ συγγραφῆς, διεύθυνσης τῆς ἔρευνας καὶ πανεπιστημιακῆς διδασκαλίας. Ὅσοι εἶχαμε τὴν τύχη νὰ τὸν γνωρίσουμε θὰ θυμόμαστε πάνω ἀπὸ ὅλα τὴν ἀφθαστὴ σιγανόφωνη καὶ ἐπιτηδευμένη συζήτηση ποῦ ἀνοίγε μετὰ ὅσους μαθήτευαν κοντὰ του.

Ἀσυμβίβαστος, ὅσο λίγοι, στοὺς ὅρους τῆς δουλειᾶς του, τῆς ἀγρυπνῆς ἔρευνας καὶ μελέτης τῶν νεοελληνικῶν πραγμάτων στὴ διαχρονικὴ τους πορεία, κατάφερε ὅσο κανένας ἄλλος νὰ προσδιορίσει τὴν πορεία τῆς ἔρευνας, ἔτσι ποῦ σήμερα βρίσκουμε τὴ σφραγίδα του θετικὰ ἢ ἀρνητικὰ ἀποτυπωμένη στὰ κατορθωμένα τῶν σπουδῶν μας.

Ἡ καταξίωση ἦρθε γιὰ τὸν Κ. Θ. Δημαρᾶ στὶς 2-3 τελευταῖες δεκαετίες τῆς ζωῆς του. Γιὰ μᾶς ποῦ τὸν γνωρίσαμε καὶ μελετήσαμε τὸ ἔργο του μιὰ ἀκόμη ἀνάγνωση μᾶς ἀποκαλύπτει κάθε φορὰ ἓνα καινούριο δρόμο γιὰ τὶς προσεγγίσεις τῶν θεμάτων ποῦ ἐρευνοῦμε. Οἱ νεώτεροι ἔρχονται καὶ θὰ ἔρχονται εὐκολότερα σὲ ἐπαφὴ μετὰ ἓνα ἔργο ποῦ τὰ τελευταῖα 15 χρόνια «κωδικοποιήθηκε» σὲ θεματικὲς συναγωγὲς μελετῶν μετὰ πολλαπλὰς φροντίδες τοῦ ἴδιου καὶ τῶν μαθητῶν του· κι ἀκόμη συνεχίζονται οἱ προσπάθειες καταγραφῆς καὶ ἀνατύπωσής του. Γιὰ ὅλους μας θὰ ἰσχύει πάντα ἡ δυσκολία τῆς προσέγγισης ἐνὸς ἔργου τοῦ ὁποίου τὰ προσωπικότερα κριτικὰ στοιχεῖα καὶ ἐρωτήματα ἐναλλάσσονται μετὰ στερεότερες ἐρμηνεῖες. Θὰ μπορούμε πάντως στὶς ἀπορίες μας κι ἐμεῖς καὶ οἱ μεταγενέστεροι, νὰ συμβουλευομαστε τὸ ἔργο τοῦ σοφοῦ γέροντα καὶ ἴσως νὰ ἀνοίγουν καὶ γιὰ μᾶς κάποια ἀπὸ τὰ παράθυρα ποῦ ἀνοίξε μετὰ τὸ ἔργο του, γιὰ τοὺς μαθητὲς του καὶ τοὺς συγχρόνους του.